

кна бостанитѣ и се завърна къмъ кжщата на дѣда попа. Счуми се, че издрънкаха подъ мене стъклата отъ прозорцитѣ — пуститѣ колове не оставили нито единъ джамъ здравъ; единътъ колъ скокналь по гължбарника и убилъ два кължба; другиятъ убилъ на върлината веселия папагалъ и далеко го стхвърлилъ; слугинята, която гледала отъ прозореца, едва избѣгала, а то и нейната глава щѣла да бжде пробита. Разбира се, че прѣзъ това врѣме изъ нищо не знаяхъ за станалото, защото то се случвало отдолу, много по-низко подъ Чучулигата. Ала и при тази неприятность съ коловетѣ азъ все пакъ можахъ добрѣ да управлявамъ своята Чучулига. Завивахъ между високитѣ тополи и кжщи, теглихъ надъ куминитѣ и най-сетнѣ отивахъ винаги тамъ, дѣто искахъ.

Нѣколко врѣме азъ летѣхъ високо и нека се призная, че тамъ бѣ страшно. Машината и витлото прѣкрасно работѣха, — само че дигаха такъвъ силенъ шумъ, щото нищо се не чуваше. По едно врѣме азъ потеглихъ къмъ пазаря, минахъ надъ високитѣ кжщи на дѣда Стента, и моитѣ колове заиграли по прозорцитѣ и керамидитѣ, дѣто изпочупили и съборили всичко. Сетнѣ летя надъ голѣмия пжтъ, по който вървѣха трамваитѣ и голѣмитѣ омнибуси. Коловетѣ заиграли по трамваитѣ и омнибуситѣ. Пжтницитѣ, що се возѣли отгорѣ, били все свалени на земята. Тегля право къмъ гостилницата „Конь и волъ“, близо до пазаря. Всички кумини били поврѣдени. Ето ме и надъ народа . . . Сетнѣ искаха да ме даватъ въ сждъ — имало много хора ранени. Че дѣ да зная азъ? Да сж бѣгали, като сж видѣли коловетѣ. Кой имъ е кривъ, когато прѣдпочели да задоволятъ очитѣ си безъ да запазятъ